

Körmös

Amikor annak idején a Nimród vendéglőt, ott a Nádor utca sarkán, felszabadították az írók meg-megújuló ostromai alól az arra illetékesek, jelesen a régi helyén létrehoztak egy méregdrága, és a mezei íróhadnak – ésesek, kortársosak, nagyvilágosak voltak ez idő tájt a látogatók –, túl elegáns másikat, azt gondoltuk Páskándi Gézával, hogy ideje lenne új, megfelelő törzshely után néznünk. Jártunk is egy darabig a Tüköry sörözőbe, s szerettek is bennünket ott, és mi is szerettük a szép pincérlányokat – még ha nyilván szándéktalanul, így reménytelenül is – körüludvarolni, de akkor meg az idők bennünket, törzshely-keresőket sodort széjjel, s landoltunk távol a Tükörytől, s fizikálisan egymástól is.

És jöttek a törzshely nélküli évek, amelyek egy valamire való férfi életében a kényszerű válás utáni magányhoz hasonlíthatóak legfeljebb, jöttek a kocsmák, kis- és nagyvendéglők, akár amannak az életében az éhes kóbormacskák, kis cápák, nagy csapkolódások.

Egy hete, Kulcsár Szabó úrral rendszeren elborozva-serezve-pálinkázva-dorozsmaicsukázva, éjfél tájban elhagytuk a Fő utcai Horgásztanyát, s ki-ki hazabumlizott. Már csak későn, otthon, egy szál pendelykében billegdélve vettem észre, hogy a válltászkám a Horgásztanyán maradt. Benne, mármint a táskában, mindössze a személyi igazolványom, forgalmim, jogosítványom, új rádiósbelépőm, de ami a legkellemetlenebb, a hitelkártyácskáim. Magyarán és sajátlagosan minden, amiről elmondható, hogy a világ felé való kötődéseimet és lehetőségeimet jelentik.

Másnap, a másnapnál csak én másnaposabban, lesben állok a vendéglő előtt, várom a pincérek valamelyikét. Közben egy angol nyelvezetű bibliát olvasgatok – lám, mivé teszi az embert a szükség...

Az egyik pincér, László a neve, jön, és 1. mosolyog, 2. megismer, 3. előreköszön, 4. hozza a táskát 5. és boldog, hogy hozhatja, melyben 6. minden benne van, az utolsó mogyoróhéj-morzsáig, 7. s láthatóan nem vár hálapénzt a táskáért, 8. s gesztusai azt sugallják, hogy nem is fogadná el azt, sőt 9. boldog, hogy nem esik csorba a vendéglő tisztességén, és 10. büszke, hogy nem esett gyanú az ő és pincérkollégái becsületén.

Két nappal később, egy derűs estén, ismét a Horgásztanyában, a nevezett László azt kérdezi tőlem, ugye, maga költő, és én mondtam is az asszonynak, amikor láttam magát a tévében, hogy ez az ember hagyta el a táskáját, és azt mondja az asszony, milyen érdekes, hogy ide ilyen emberek járnak...

Az a gyanúm, egy darabig megint nem kell törzshely után néznem...
Ráadásul még jól is főznek...

Zelény